

Bir Doktorun Anlatısı

– Veysel Başer · 19 Ağustos 2020

Corona ile mücadele eden bir doktorun anlatımları

Ben, oldukça etkilendim. Ayrıca, bir edebi değer ölçüsünde. Bu nedenlerle alıntı yaptım.

Diyarbakır'da pandemi hastanesine dönüştürülen Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde görevli Anestezi ve Yoğun Bakım Uzmanı Yardımcı Doç. Dr. Hakan Akelma, yoğun bakımda verdiği mücadele ve yaşadığı acı tecrübeler.

"Anestezi ve reanimasyon uzmanı olarak pandemi hastanesinde salgının ortaya çıkmasından bu yana yoğun bakımda çalışıyorum. Çok hasta türü gördüm. Özellikle Mayıs ayından sonra sıcakların etkisiyle hastalığın azalacağını düşünüyorduk. Fakat yaz ayına gelmemizle birlikte kötü bir tabloyla karşılaştık. Genç hasta da gördüm yaşlı hasta da gördüm. Çoğu ciddi solunum sıkıntısı çekiyordu. Özellikle genç bir hastamız vardı, 55'lerde solunumu vardı, normal bir insan 12 soluk alır. Her an öleceğini hissederek soluk alıyordu. Ben de onu yatıştırmaya çalışıyordum.

O hastaları halkımızın görmesini istedim. Çok büyük bir pişmanlık vardı yüzlerinde. Yine bir başka hastamız vardı, 'Ölmek istemiyorum' diyerek yatağı parçaladı, kendindeki bütün kataterleri çekti, şuuru gitti ve biz o hastamızı 3 gün sonra kaybettik. Bu şekilde deliryuma giren hastalarımız oluyor.

Özellikle birçok hastamızda aşırı ajitasyon, aşırı ölmeme isteği ve ölüm korkusu onları resmen sarmalıyor ve yaptıklarına çoğu da pişman oluyor. Hemen yanı başındaki hastalar ölüyor, bunun farkına varıyorlar, bu da onlarda ciddi bir pişmanlık oluşturuyor.

Bir hekim olarak hastalara annem, babam, kardeşim gibi yaklaşıyorum. Özellikle bir genç hastam vardı. Hani 'erkekler ağlamaz' deniyor ya, ağlayabildiğimi gördüm. Ona, 'Fatma hadi güçlü ol, kendini topl' dediğimde, şu an bile ellerim titriyor, üzüntü duyuyorum, sesim de titredi özür dilerim.

Gerçekten Fatma'nın hayatta kalması için çok mücadele verdim, çok uğraştım, o duygular anlatılmaz, bir annenizi bir babanızı yanınızda çırpına çırpına ölmesini görmek sizi üzüyor. O çırpınışlarında elinizden geleni yapıyorsunuz. Entübasyon yapıyorsunuz, her türlü cihazı takıyorsunuz, birçok müdahaleyi yapıyorsunuz ama bir noktadan sonra bu meret çok kötü, akciğeri harap edecek düzeye getirdiğinde hastaya yapabileceğiniz bir şey olmadığını anladığınızda gerçekten büyük bir hayal kırıklığına uğruyorsunuz.

Çok hasta gördüm ama corona virüsü gibi beni etkileyen, beni sarsan bir hastalık görmedim. Hastaların periferlerinde siyahlık oluşuyor, morarma oluşuyor, oksijen gitmiyor dokularına, ayaklarına, ellerine, yüzlerine, ve hastaların o haldeki durumu sizi çok ürkütüyor ve üzüyor. Ben hemen hemen her hastam öldüğünde günlerce psikolojik olarak kendimi toparlamaya çalışıyorum."